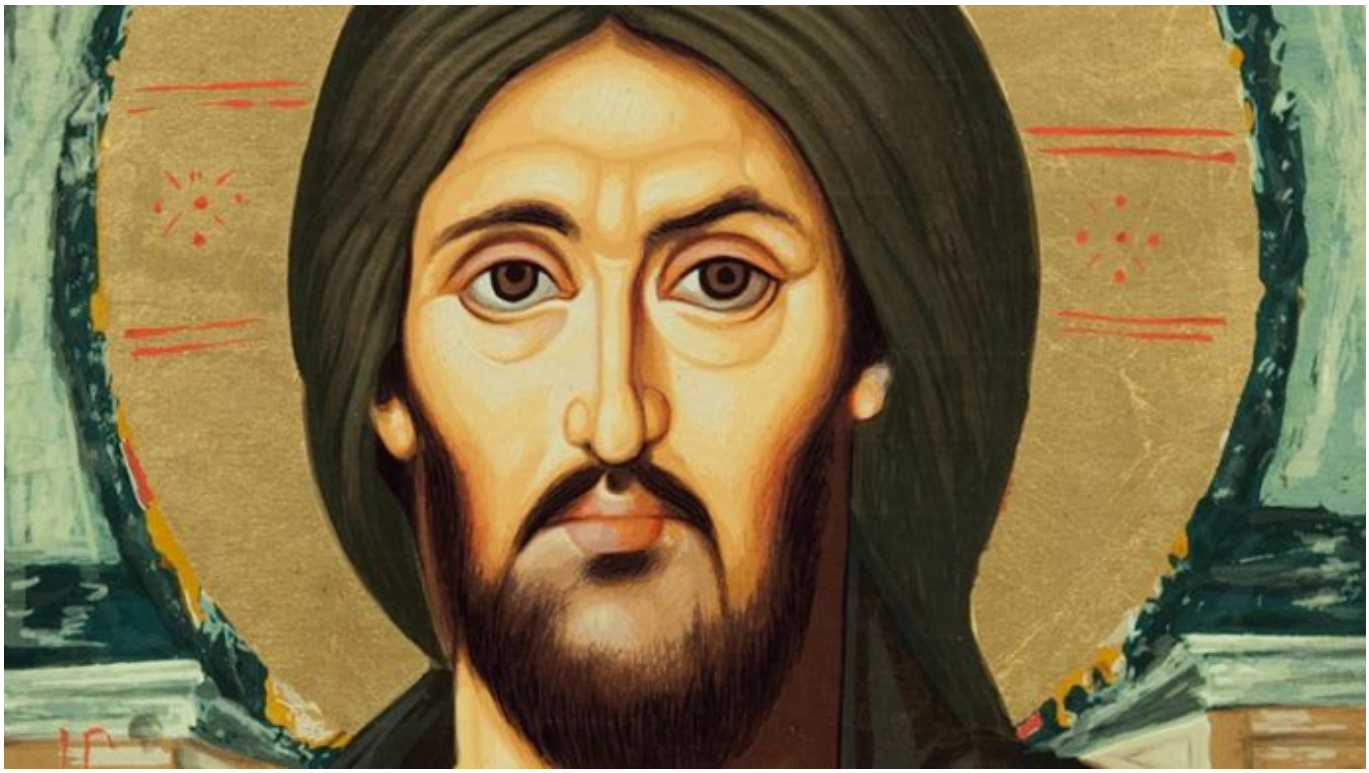
19/06/2026

Χριστός – Εκκλησία – Σκάνδαλα

/ Γνώμες

Κάθε φορά που δημοσιοποιούνται συμπεριφορές κληρικών και κυρίως επισκόπων, αντίθετες από τη διδασκαλία του Χριστού, οι άνθρωποι, και κυρίως οι νέοι, μέσα τους φαίνεται να εδραιώνουντην άποψη πως «άλλο Χριστός και άλλο Εκκλησία». Θυμίζει τον λόγο του ΜαχάτμαΓκάντι:«Μ' αρέσει ο Χριστός σας. Δεν μ αρέσουν οι χριστιανοί σας. Οι χριστιανοί σας είναι τόσο διαφορετικοί από τον Χριστό»[1].

- *Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους*

Τα διάφορα σκάνδαλα που παρατηρούνται σήμερα, δεν είναι κάτι νέο. ΟΧριστός μίλησε για την παρουσία τους, λέγοντας:«Αλίμονο στον κόσμο για τα σκάνδαλα που έχει να αντιμετωπίσει. Γιατί αναγκαστικά θα έρθουν τα σκάνδαλά μα αλίμονο στον άνθρωπο που προκαλεί το σκάνδαλο»(Μτθ. 18,7).

Η θεολογική τοποθέτηση ότι ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας (Εφ. 5,23), γι' αυτό και δεν υπάρχει Εκκλησία χωρίς Χριστό, αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση

για να κατανοήσουμε ότι η συνάντηση και ένωσή μας με τον Χριστό, περνά από την Εκκλησία.

Ο Χριστός είπε για τον εαυτό του:«Εγώ ειμί η Αλήθεια»(Ιω. 14,6) κι ο Απόστολος Παύλος είπε για την Εκκλησία ότι είναι «στύλος και εδραίωμα της Αληθείας»(Α΄ Τιμ. 3,15). Αυτό σημαίνει ότι η Αλήθεια του Χριστού βρίσκεται στην Εκκλησία Του. Μέσα σε αυτή συνυπάρχουν, αιώνες τώρα, η αλήθειακαι τα σκάνδαλα, η αγιότητα και η αναλήθεια. Γράφει ο άγιος Σωφρόνιος του Έσσεξ: «Στη δεδομένη εμπειρική ζωή της Εκκλησίας πάντοτε παρουσιάζεται ανάμειξη της αλήθειας, που εκδηλώνεται στην αγιότητα του βίου, με την αναλήθεια που εισάγεται από τις αμαρτίες των ασθενών μελών Της (χωρίς να αποκλείονται από το δεύτερο και ορισμένοι εκπρόσωποι της αγίας ιεραρχίας)»[2].

Όσοι κλήθηκαν να «ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας» του Χριστού, φυσικά έχουν ευθύνη να το κάνουν με ζήλο και αυταπάρνηση. Η κριτική για την όποια αδυναμία τους, που ως άνθρωποι κι αυτοί θα παρουσιάσουν, δεν θα πρέπει να γίνεται με σκληρότητα, αλλά με κατανόηση. Στον σκανδαλισμός, όμως, που προέρχεται από συμπεριφορές που έχουν ως βάση την αυθάδεια, την αδιαφορία, τον εγωκεντρισμό, την αυτοπροβολή και το συμφέρον, σίγουρα έχει εφαρμογή ο λόγος του Κυρίου:«Είναι προτιμότερο γι’ αυτόν να κρεμάσει μια μυλόπετρα στο λαιμό του και να ριχτεί στη θάλασσα, παρά να κλονίσει την πίστη ενός από αυτούς εδώ τους μικρούς»(Λκ. 17,2).

Όπως ο Χριστός είναι Θεάνθρωπος, έχοντας στο ένα πρόσωπο Του τις δύο φύσεις, τη θεϊκή και την ανθρώπινη, έτσι και η Εκκλησία Του έχει το θεϊκό και το ανθρώπινο. Το πρώτο είναι η ουσία Της που εκφράζεται με την αγιότητα των μελών Της, τη Χάρη των μυστηρίων Της, τη ζωντανή παρουσία του αγίου Πνεύματος. Το δεύτερο, χρειάζεται κανονισμούς, ιεραρχία, διοίκηση, ταμείο και ό,τι είναι αναγκαίο για την ορατή παρουσία Της στον κόσμο.

Απαιτείται σοφία και σύνεση, υπακοή και ταπείνωση, για να ζήσει κανείς μέσα στην Εκκλησία του Χριστού που αγιάζει και σώζει, δηλαδή αποκαλύπτεται εμπειρικά η όντως Ζωή.

[1]www.cognosco.gr

[2] Ο άγιος Σωφρόνιος ο Αθωνίτης, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ, 17η έκδοση, σ. 295.

Πηγή: pemptousia.gr